

Sygn. akt V GC 549/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Maciej Mulewski

Protokolant: sekr. sądowy Emilia Górna

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2015 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

H. D. (nr NIP: (...))

przeciwko

J. S. (nr NIP: (...))

o zapłatę 6.106,33 zł

orzeka:

1. zasądza od pozwanego J. S. na rzecz powódki H. D. kwotę 6.106,33 zł (sześć tysięcy sto sześć złotych trzydzieści trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 31.12.2013 roku do dnia zapłaty;
2. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 250,00 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych).

SSR Maciej Mulewski

Sygn. akt VGC 549/14

UZASADNIENIE

Powódka H. D. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) – Zakład Usługowy” w O. w pozwie złożonym przeciwko J. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w L. wnosila o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 6.106,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 31 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty, tytułem należności wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 17 lipca 2013 r. Nadto powódka wnosila o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarła z pozwanym umowę dotyczącą usługi transportowej. Po wykonaniu zobowiązania powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) z 17 lipca 2013 r. na kwotę 7.106,33 zł, którą tą fakturę pozwany odebrał. Z tytułu w/w faktury pozwany wpłacił na rzecz powódki kwotę 1.000,00 zł. W związku z brakiem wpłaty pozostałej kwoty wynikającej z przedmiotowej faktury, powódka w dniu 07 grudnia 2013 r. wezwała pozwanego do uregulowania pozostałej części zobowiązania w terminie siedmiu dni od daty otrzymania rzeczonoego pisma. Mimo upływu zakreślonego terminu pozwany nie uregulował pozostałej części należnej kwoty, tj. 6.106,33 zł.

W dniu 31 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany J. S. w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany zgłosił zarzut przedawnienia. Podniósł, że zgodnie z przepisem art. 792 k.c. roszczenia z umowy przewozu rzeczy przedawniają się z upływem roku od dnia dostarczenia przesyłki, a w razie całkowitej utraty przesyłki lub jej dostarczenia z opóźnieniem – od dnia kiedy przesyłka miała być dostarczona. Pozwany wskazał, że powódka przyznała w uzasadnieniu pozwu, iż faktura VAT została przez nią wystawiona po wykonaniu zobowiązania, czyli po dostarczeniu przesyłki. Zdaniem pozwanego w związku z faktem, że bieg wskazanego terminu przedawnienia rozpoczął się w dniu doręczenia przesyłki, a faktura została wystawiona w dniu 17 lipca 2013 r., to zobowiązanie zostało wykonane najpóźniej w dniu 17 lipca 2013 r. Oznacza to, że dochodzone roszczenie przedawniło się w dniu 17 lipca 2014 r.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka - H. D. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) w O., posiada wydaną przez Prezydenta Miasta O. w dniu 31 sierpnia 2004 r. i ważną do dnia 30 sierpnia 2034 r. licencję nr (...) na wykonywanie krajowego transportu drogowego rzeczy.

/ dowód: wypis nr (...) z licencji nr (...) na wykonywanie krajowego transportu drogowego rzeczy przez powódkę – k. 22 /

W lipcu 2013 r. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej powódka świadczyła usługi transportowe na rzecz pozwanego – J. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w L.. Powódka wykonywała usługę przez 13 dni, w okresie od 03 lipca do 16 lipca 2013 r. Przedmiotem usług był przewóz gruzobetonu i betonu z miejscowości L. do B., a z Z. do B. – betonu. Pozwany potwierdził w karcie drogowej wykonane przez pozwaną kursy w ramach świadczonych na jego rzecz usług.

/ dowody: karta drogowa z 03 lipca 2013 r. – k. 27-27v, zeznania powódki H. D. w charakterze strony – k. 34 /

Z tytułu świadczonych usług powódka w dniu 17 lipca 2013 r. wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.106,33 zł, płatną do dnia 7 sierpnia 2013 r. Pozwany J. S. potwierdził odbiór przedmiotowej faktury własnoręcznym podpisem.

/ dowody: faktura VAT nr (...) – k. 8 /

Na poczet należności wynikającej z faktury VAT nr (...) r. pozwany wpłacił powódce 1.000,00 zł.

/ dowody: okoliczność bezsporna, zeznania powódki H. D. w charakterze strony – k. 34 /

Pismem z dnia 07 grudnia 2013 r. powódka wezwała pozwanego do uregulowania pozostałej części należności wynikającej z faktury VAT nr (...) w wysokości 6.106,33 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania rzeczonożego pisma. Pozwany odebrał w/w wezwanie w dniu 23 grudnia 2013 r.

/ dowody: wezwanie do zapłaty z 07 grudnia 2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania i potwierdzeniem odbioru – k. 9-11 /

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W sprawie bezsporne było, że strony łączyła umowa przewozu, na mocy której powódka H. D. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej świadczyła usługi przewozowe na rzecz pozwanego J. S..

Rozstrzygnięcie sprawy sprowadzało się do oceny zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

W ocenie Sądu zarzut przedawnienia był bezzasadny.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż pełnomocnik pozwanego pozwany błędnie powoływał się na treść art. 792 k.c., pomijając regulacje zawarte w ustawie z 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. z 2014 r., nr 1051). Powódka – co zostało udowodnione załączonym do akt sprawy wypisem nr (...) z licencji nr (...) wydanej przez Prezydenta Miasta O. na wykonywanie krajowego transportu drogowego rzeczy – jest przewoźnikiem licencjonowanym, uprawnionym do transportu drogowego towarów na terenie kraju. Do usług przewozu świadczonych przez powódkę na rzecz pozwanego zastosowanie mają więc unormowania szczególne zawarte w ustawie Prawo przewozowe, zgodnie z zasadą *ius specialis derogat legi generali*.

Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku, zaś zgodnie z art. 77 ust. 3 pkt. 4 przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu zapłaty lub zwrotu należności – od dnia zapłaty, a gdy jej nie było – od dnia, w którym powinna była nastąpić. Natomiast ust. 4 przedmiotowego artykułu stanowi, że bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwanie do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty. Ponadto, zgodnie z art. 75 ust. 2 w/w ustawy stanowi, iż reklamacje lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

W wyroku z 11 kwietnia 1996 r. (sygn. akt I ACr 158/96) Sąd Apelacyjny w Katowicach wskazał, że „Przedawnienie roszczeń z tytułu zapłaty należności przewozowych, zgodnie z treścią art. 77 ust. 1 i 3 pkt. 4 Prawa przewozowego, następuje z upływem roku od dnia, w którym zapłata powinna była nastąpić. Bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty, do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty, nie dłużej jednak niż na okres 3 miesięcy (art. 77 ust. 4 w związku z art. 75 ust. 1 i 2 Prawa przewozowego)”.

Przenosząc powyższe regulacje i zasady na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że bieg terminu przedawnienia dla roszczenia dochodzonego przez powódkę rozpoczął się w dniu 07 sierpnia 2013 r., gdyż zgodnie z fakturą VAT nr (...) do tego dnia J. S. miał czas na uiszczenie należności z niej wynikających. W dniu 23 grudnia 2013 r. pozwany odebrał wezwanie do zapłaty od powódki / k. 9-11 / w związku z czym bieg przedawnienia uległ zgodnie z art. 77 ust. 4 Prawa przewozowego zawieszeniu. Istotą zawieszenia biegu przedawnienia jest to, że nie biegnie on w czasie przeszkody, a po jej ustaniu zaczyna biec dalej. Zawieszenie rozpoczyna się z chwilą wniesienia reklamacji albo wezwania do zapłaty. Bieg przedawnienia zaczyna biec dalej po doręczeniu zgłaszającemu roszczenie odpowiedzi albo upływie terminu 3-miesięcznego. Nieudzielenie przez J. S. odpowiedzi na przedmiotowe wezwanie do zapłaty skutkowało zawieszeniem biegu przedawnienia na okres 3 miesiące, tj. do dnia 23 marca 2014 r. Powódka wniosła powództwo w niniejszej sprawie w dniu 13 października 2014 r., a więc przed upływem rocznego terminu przedawnienia. W okresie od 07 sierpnia 2013 r. do 23 grudnia 2013 r. upłynęło 138 dni, a następnie w okresie od 23 marca 2014 r. do 13 października 2014 r. (data wniesienia pozwu) minęło 203 dni. Łącznie daje to 341 dni, a więc w konsekwencji uznać należy, że roczny termin przedawnienia nie upłynął.

Kierując się w/w argumentacją Sąd uwzględnił powództwo w całości, z uwagi na bezzasadność zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Podstawą prawną orzeczenia jest art. 1 ustawy Prawo przewozowe, a w zakresie roszczenia odsetkowego art. 481 k.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w całości, pozwany zobowiązany jest zatem do zwrotu powódce kwoty 250,00 zł , która obejmuje uiszczoną przez nią opłatę sądową od pozwu.

/-/ SSR Maciej Mulewski